

МИ І ЗАХІД

Большеви́зм зродився й діяв спочатку як сила **протиевропейська**. «Тісна Європа» — це була одна з найбільш поширених тез большевицької пропаганди. Таке негативне ставлення большеви́зму до Європи коренилося, поперше, в тому, що в большевицькій партії і взагалі в СРСР відігравали панівну роль люди, відомі своєю ненавистю до ари́стократії, до культурного Заходу. Але — попри це — перебрав вбюючий ко́мунізм своє протиевропейське вістря теж від дуже сильних тенденцій ворожості до Заходу в російському духовному світі.

Пригадаймо тільки відомий вірш Олександра Блока, в якому він кидає злісно в лице Європі:

Да, скіфи ми, да, азіати ми
С раскосими і жадними глазами...

Знову ж інший ідеолог російства, князь Груберт, проголосував:

«Ми мусимо придивитися до тумки, що романіо-германський світ найлітотніший наш ворог». А дамі він, будучи в еміграції, стверджував, що «з діяльності большеви́зму пре «ізо всіх щелей», як сімсот літ тому, навізватське обличчя Росії—Евразії, запах паленого кізика, кінського поту, верболожної шерсті... встав над Росією тінь великого Чингісхана, об'єднувача Евразії». Подібно писав про Леніна інший російський, що, хоч сам ворог большеви́зму, заявив: «Немало росіян, як і я, непамять Леніна, але одне треба йому признати: давно вже ніхто з росіян не планує так здорово в фізіономію Європі, як він»... Знову ж французький письменник П'єр Фервак, що був під час світової війни в німецькому полоні разом з пізнішим маршалом червоної армії Тухачевським, пише, що Тухачевський горорив з виходом революції в Росії в 1917 році: «Мені все одно, чи буду боротися під білими генералами, чи під червоним прапором — головне, щоб замінити все дотеперішнє в Європі в руїну і добитися «чистого стола».

До яких оргій доходили большевицькі цькування, наклали, істерично-ненавистницькі вибухи люті проти нової націонал-соціалістичної Німеччини і проти фашистської Італії — всім нам це добре в пам'яті. Пам'ятаємо повіль зневажливіх карикатур, пам'ятаємо скажену ліну на устах жидівсько-большевицьких агітаторів, коли тільки доводилось їм вимовляти слово «германець» чи «фашизм». Не було в усій цій пропагандистській оргії тільки світоглядно-політичного протиставлення.

Була це глибока, просто расова, довго виплекана «психологічна» ненависть до Заходу взагалі — в такому випадку до двох найвизначніших народів цього європейського Заходу.

Українські культурно-наукові кола висунули були в Советській Україні гасло орієнтації на «психологічну Європу», гасло, що його так блискуче формулював і пропагував незабутній Микола Хвильовий. В «Культурі й побуті» він писав: «Росія ж самостійна держава? Самостійна. Ну, так і ми самостійні. Отже, оскільки Україна стає на ренітти на свій власний шлях розвитку, оскільки перед нами стоїть таке питання: на яку із світових літератур мусимо взяти курс? — У всякому випадку не на російську. Від російської літератури, від її стилів, українська поезія мусить якомога швидше тікати».

В його ж «Думках проти течії» читаємо: «Ви питаєте, яка Європа? Беріть, яку хочете: «минулу — сучасну, буржуазну — пролетарську, вічну — мінливу». Бо і справді: Гамлети, Дон-Жуани, чи то Тартюфи були в минулому, але вони є і в сучасності. Тут ми паренті спускаємося з ідеалом громадської людини, яка в своїй... психо-фізіологічній основі вдосконалюється протягом багатьох віків і є власністю всіх класів. І під Лютер, і робітничий атакаж Бебель спускається до одного типу європейської громадської людини... Цей класичний тип ми мислимо в перманентній інтелектуальній, вольовій і т. д. динаміці... Це європейський інтелегент в найкращому розумінні цього слова. Це, коли хочете, — знайомий нам чорношківець з Вюртемберга, що поглядав нам графіозну цивілізацію і відкрив перед нами безмежні перспективи. Це доктор Фауст, коли розуміти його як допитливий людський дух».

Знаємо, з якою люттю напавулася вся советська офіційщина й неофіційщина на «хвильовизм». Сам Сталін казав тоді: «Колі б не було навіть інших познач небезпечних процесів в Україні, крім хвильовизму, то це був би вже сигнал до найвищої тривоги».

Микола Хвильовий, хоружий їде європейству, мусів покінчити самогубством. Але його заловці залишаються для українства назавжди актуальні.

Пригадаймо ще, як цькували большеви́ки українську науку за те, що вона обгрунтовувала приналежність України до європейського расово-культурного світу. Ось що писали «Наукові записки» постешевської доби про роботу Інституту історії матеріальної історії Української Академії наук в Києві: «Кабінет антропології ім. Ф. Вовка, — читали ми в одному числі «Записок» в 1935 році, — був науково-організаційною базою для тих наукових кіл українських, що стояли на виразних і недовгозначних націоналістичних позиціях; обгрунтовуючи ці наукові позиції «расовою теорією», «теорією культурних кіл», вони обгрунтовували расову окремішність українського народу від російського племені, спорідненість українців з народами присередземномор'я тощо. Цєю теорією, — робив висновок журнал, — співробітники кабінету антропології доводили потребу відриву України від СРСР та орієнтації і пов'язання її з «Заходом».

Що більше, українським культурникам закидали большеви́ки, що вони несуть свої їде серед азіатських народів, намагаючись прицеплювати їм переконання, що азіатським народам по дорозі з українською, зорієнтованою на Європу культурою, а не з їдеїно-розкладовим світом червоної Москви — гнобительки народів. Київські «Вісті» писали свого часу про зносини Києва з східними народами СРСР: «За основну мету своїх подорожей (між ці народи) контрреволюційні націоналістичні письменники, — писала большевицька газета, — ставили, прикриваючись езотикою, продовжувати свою хвильовистсько-лонпешевську брехню про колоніальне гноблення в СРСР... Завдання доповідських надорожан було довести, що трупяні східних народів, які входять до Советського Союзу, відби незадоволені радянською владою».

(Закінчення на 2 стор.)

Наступальні операції продовжуються УСПІХИ ІТАЛІЙСЬКИХ ВІЙСЬК У ДОНЕЦЬКОМУ БАСЕЙНІ

Головна квартира Фюрера, 27 жовтня

Верховне Командування Збройних Сил повідомляє:

Не зважаючи на несприятливу погоду, продовжувалися дальші наступальні операції.

Італійські війська відбили спробу советських частин затримати контратаками наше просування в Донецькому басейні. Ворог був відбитий з тяжкими кривавими для нього втратами і залишив у руках наших союзників кілька сотень полонених.

Минулої ночі німецькі бомбардувальники атакували ворожий караван суден біля східного узбережжя Англії. Потоплено одне вантажне судно на 8.000 рбт і так тяжко пошкоджено ще три великих торговельних пароплави, що їх можна вважати знищеними. Дальші повітряні нальоти були спрямовані проти портових районів Східної і Південно-Західної Англії.

В ніч на 26 жовтня німецькі бомбардувальники прямим попадан-

ням бомб потопили біля узбережжя Північної Африки велике військово судно.

Минулої ночі ворог скинув бомби на різні місцевості Північно-Західної Німеччини. Серед цивільного населення, особливо в Гамбургу і Бремені, є жертви збитими і пораниеними. Збито 9 британських бомбардувальників.

Майор Езау, командир однієї ескадрильї, здобув 26 жовтня 100-ту перемогу в повітряному бою.

„ДОПОМОГА“ СОЮЗНИКІВ СОВЕТАМ

(145) БЕРН, 23 жовтня. Бригата майор Муррей, з приходу становища під Москвою, зауважив, що Німецьке Верховне Командування не задовольняється тим, щоб зажимували під Москвою і крізь стержу розглядали кремлівські банши. Такого роду мудрим заявам обмелуе Лондон свою «допомогу».

Містер Рузвельт теж воліє чинити так само. З часу закінчення Московської конференції до Владивостока не прибуло буквально ні одного американського танкера з нафтою.

Дальші успішні нальоти на Ленінград

(185) Німецький повітряний флот знову провів успішні нальоти на постачальні та індустриальні підприємства Ленінграда.

Повне знищення однієї советської дивізії

(184) Розпореш частини однієї з найкращих советських дивізій знову вступили в жорстокий бій. В результаті рукопашного бою вони повністю знищені за винятком 50 полонених.

Успіхи одного німецького дивізіону

(183) Німецький піхотний дивізіон зробив особливо успішний наліт на советську позицію в центральному відтинку Східного фронту. Під час нальоту йому пощастило захопити 8 мостів, які ворог вже підготував до висадження в повітря. Всі вояки протиника були відбиті.

Криза в Ісландії

(146) КОПЕНГАГЕН, 23 жовтня. За повідомленнями американського агентства з Рейн'явіка, ісландський уряд пішов у відставку. Причиною раптової відставки, за цими повідомленнями, були пібито внутрішні розходження. Справжні мотиви цього заходу слід вбачати у щодені більшому загостренні відносин між американською залогою та ісландським населенням і в господарських нестатках на острові, що весь час поспівають через британський та американський терор.

СТАЛІН ВИЗНАЄ ВАЖКЕ СТАНОВИЩЕ ПІД МОСКВОЮ

(145) БЕРЛІН, 23 жовтня. Інформаційне бюро Сталіна вчора вранці учерше опублікувало: за останні дні становище на фронті під Москвою значно погіршало. Німецькі війська весь час наступують. Вони щоразу вводять в бій нові резерви. Взагалі треба визнати, суцільно підкреслює большевицька

агітація, що Німеччина досі ще має в своєму розпорядженні більш ніж достатньо людських та матеріальних резервів. Советська армія тепер кінче потребує спорядження, гвинтівки, гармат та іншого. Винятково запеклі бої на фронті перед Москвою вимагають великих витрат амуніції та воєнних матеріалів.

Відгуки турецької преси на зайняття Харкова

(188) Турецька преса присвячує зайняття Харкова гучні заголовки і підкреслює, що Совети втрачали цінний промисловий район.

підкреслює, що Совети втрачали цінний промисловий район.

НАША ОБЛАСНА УПРАВА

Обласна управа Київщини розпочинає свою роботу. Створення Київської обласної управи є дальший крок в розширенні наших українських установ, є збільшення масштабу їх діяльності.

Початок роботи обласної управи визначає дальшу нормалізацію життя в Україні. З початком роботи управи збігається в часі зайняття німецьким і союзним військом Харкова, очищення Донецького басейну, остаточне вигнання з України ненависного большеви́зму.

Перенесення воєнних операцій далі на схід створює в Україні потрібні умови для відбудови господарчого та культурного життя.

Обласна управа має організувати та очолити роботу багатьох районних мот та сіл. Віднині діяльність відокремлених мот та сілських місцевостей набує характеру спільної роботи на розбудову господарства та культури України.

Матиме велике значення робота обласної управи і для міста Києва. Включення периферії в загальний процес господарчого відтворення уможливить налагодження постачання міста, розширення товарообігу. Умови організації і початку роботи обласної управи сприятливіші, ніж були в свій час для управи міської. Тоді не була зовсім нова справа, не було ніякого ще досвіду. Нова ж обласна управа має змогу і зобов'язана врахувати весь досвід управи міської.

Треба уникнути зайвої метушні, балабачок, непродуктивного гаяння часу. Робота повинна бути побудована на принципах цілковитої чіткості.

твердого та доцільного розподілу обов'язків.

Дуже важливо правильно добрати кадри управи. Установа ця — авторитетна, завдання її величезні і люди мають відповідати своєму призначенню. Не квапиться, підійти до цього свідомо — перший обов'язок керівництва.

На керівну роботу до управи призначені люди досвідчені і авторитетні: головою — інж. Скалибег, заступником — проф. Коруський.

Склад інших керівних працівників управи дозволяє досконало поставити роботу. До Київської обласної управи прибуватимуть подля десятки працівників з мот та сіл. Вони повинні містати ділове розв'язання своїх запитів, вони мають побачити в новій управі тип нової установи в кращому розумінні цього слова.

Не можна хехтувати і зовнішнім виглядом. Зовсім неурядорядне значення має обстановка кімнат та коридорів, вона бо створює відповідний настрій, ставлення до установи.

Люди, що звертаються до управи, воліють легко знайти потрібну їм особу, зустріти уважний, гілний прийом. Треба також встановити і певні вимоги для відвідувачів, щоб традицій зайвої розв'язаності, лайки, балаканини, паління пияри та засмічення приміщень, властиві установам за часів советів, не знайшли собі місця в нашій управі. Київська обласна управа повинна правити за зразок організованості для інших українських інституцій, це повинна бути управа справді українського, європейського стилю.

Ю. ШВИДКИЙ.

МИ І ЗАХІД

(Закінчення)

На кожному кроці націоналісти Ми- сль, Погансен, Масенко підкреслю- ють пошану й любов татар, узбеків до українських «куржуків» (треба додати: засланих туди Москвою).

Сьогодні кожна червона Антив- ропа. Сьогодні Україна може від- кривати новітні вікна на Захід і пі- знати його духовну та матеріальну культуру, пізнати стиль Заходу в думанні, творчості й побуті. Різні мислителі різно окреслювали суть того, чому на ім'я Захід, Океидент. Але дві основні речі найбільше впадають в очі в тамошньому ду- ховно-суспільному житті для кож- ного, хто знає Європу. Дві речі, що являють найбільше відмінності Захід від більшовицького Сходу. Це, по- перше, пошановані людини і, по- друге, рівняння на шайтані в ду- ховно-матеріальній творчості і по- буті.

Людина в Європі — це цінність, а не неподобне число, як в ССР. Одинаки створюють національній саїськості не своєю механічною чрединеною їй функцією, а своїм особистим розвитком, своїм творчим гоним. Сприяння роз- витков індивідуальних цінностей, індивідуальна ініціатива, індиві- дуальна власність — всі ці речі, ціл- ком чужі більшовицькому світові, це і є основа європейської культу- ри та цивілізації.

Так само, як і рівняння на най- вище. В Європі, зокрема в сьогод- нішній Німеччині, держава сприяє тому, щоб особистість й особини хотіли якнайбільше і мали якнай- більше — в духовному й матеріаль- ному відношенні. Один французький філософ визначив це просто: Європа це якнайбільше потреби в усьому. Європейське мистецтво — це зма- гання за найвищу утворюваність змісту й найвищу досконалість форм. Європейська цивілізація — це технічні досягнення на послугах народу, це добробут, це висока гі- гієна, це чутливе інкування про- матері і дитини. Європейське су- спільне життя — це шлях через змагання одиниць за найвище — до потужності й блиску нації.

Орієнтація на «психологічну Ев- ропу» пні для нас не тільки паказ часу, але й реальна можливість. Хмельовим святкуватиме в нас свою перемогу. Лицем до Заходу — це гасло дня!

Я. О.

ДАРДАНЕЛЛИ

З того часу, як Росія стала вели- кою державою біля Чорного моря, себто з того часу, як вона підкори- ла собі велику Київську державу та розташувалася аж до Кавказа, за- холення Дарданелл було життєвим питанням.

Перебуваючи у чужих руках, Дарданелли замикали вільний прохід Росії до океану, бо на півночі Росія межує з Білим морем, яке вели- чезними кригами відділяється від океану на протязі довгого часу.

Петро I з початку XVIII століття примусив шведів дати Росії доступ до Балтійського моря. Петербург став там російським вікном у Евро- пу. Але Балтійське море є лише середнє море та ще й добре охо- ронене.

Завоювання Сибіру дало доступ до Тихого океану. Але між морем та Росією — непрохідний безземний Сибір. Через це не дивно, що ро- сійська зовнішня політика завжди з жаждою дивилася на Дарданелли. В Дарданеллах вона бачила можливість швидко та без перешкод на протязі всього року добиратися до Серед- земного моря, а далі у відкритий океан. Але Росії не вдалося стати міцною ногою на Дарданеллах, не зважаючи на всі спроби це зробити.

В першу чергу перешкоди у цій справі робила могутня Візантія, яка панувала над Дарданеллами, охоро- няла їх і вдало відбивалася від всіх нападів як арабів, так і Росії. Коли пізніше Візантія зробилася турецькою, то в особі турків на Дарданеллах міцно засів могутній противник Росії, якому інколи вда- валося на деякий час відганяти Росію навіть від північних та східних берегів Чорного моря. Розвал Тур- ції як великої держави та зміщення Росії при Петрі I та Катерині II обидва бажаний результат старан- ням Росії укріпитися на Дарданел- лах. Але в той момент повстав про- тив Росії новий могутній ворог — Англія. Таким чином Дарданелли стали об'єктом турецьких та росій- сько-англійських суперечок. У цих суперечках Турція мусила відіграти роль «озла відпущення».

Англія побоювалася, що Росія, засівши міцно на Дарданеллах, вті- снить її з позицій на Середземно- му морі. Ні одна інша велика дер- жавка не сподяла на її шляху через Середземне море. Всі держави, що прилягали до Середземного моря у XVIII — XIX століттях, не мали великого значення, крім Франції, але та підкачалася лише своїм схід- ним кордоном. Росія на Середземно- му морі — це велика небезпека. І так Англія невпинно працювала проти Росії. У 1809 році вона під загрозою війни вимагала від Туреч- чини закрити Дарданелли для вій- ськових пароплавів усіх націй. Ме- тою Англії, звичайно, було лише не допускати російські військові кораблі до Середземного моря. Захи- щати заборону протоку довелася б не англіїцям, а туркам. Чисто англійський захід, чи не так? Через 24 роки Росія знов примусила бі- долашну Туреччину відкрити Дар- данелли для російських пароплавів.

Але уже в 1840 році Англія при- мусила Росію відмовитися від цього привілею.

В 1856 році на Паризькому кон- гресі було стверджено не тільки англійський принцип закриття Дар- данелл, але Англія домоглася насити нейтралізації Чорного моря, бо Росія через невдачу Кримську війну була цілком знесилена. Цю війну також інші народи повинні були вести в інтересах Англії. Хоча Росія домоглася в 1870 р. скасування нейтралізації Чорного моря, однак, Дарданелли для неї залишилися за- критими. Цей закон залишився в си- лі до світової війни.

У світової війни Англія, сліпо неавидючи Німеччину, зробила Росію поступки — за секретним дого- вором обіцяла Росії після війни Константинополь та Дарданелли. То- ді саме Англія зі зброєю в руках хо- тіла примусити Туреччину відкрити Дарданелли для перевозу союзникам- росіянам амуніції та зброї через Чорне море.

Але ця спроба зазнала невдачі завдяки залізній відстані турецько- німецьких військ, які захищали Дарданелли проти переважаючих сил англо-французів при величезних втратах для англійців та їх союз- нівців. Дарданелли залишилися за-

критими. Всі спроби Росії їх від- крити залишилися марними.

Невідомо, чи були б виконані з боку англійців обіцянки щодо Дар- данелл, дані Росії за таємним до- говором. Більшовицька революція в Росії позбавила їх потреби далі го- ворити про це. Знову Англія була зацікавлена в тому, щоб закрити Росію (правильніше кажучи, Совет- ський Союз, до якого вона тільки зараз ставилася з такими глибоко- дружними почуттями) у Чорному мо- рі. При цьому Англія зробила кру- тий поворот. У грецько-турецькому мирному договорі в Лозанні, де Англія брала якнайбільшу участь, було сирішено закрити та демілітаризу- вати Дарданелли. Більшовики про- чистояли цьому рішенню. Але Англія перемогла.

Англія хотіла собі гарантувати можливість завести свої військові кораблі у Чорне море та в разі по- треби зробити натиск на більшови- ків без ризику бути замкненими в Чорному морі. У відповідь на це більшовики шукали дружби з Тур- чинами. Засядки цій дружбі Тур- чина після морського договору в Монте мала змогу закрити знову Дарданелли. Англія в цих заходах сильно підтримувала Туреччину, маю- чи на увазі використати зміщення сил Туреччини, як противагу проти ростучого значення на Серед- земному морі Італії. Туреччину було оголошено хазієм Дарданелл. Щоб використати військовими корабля- ми Дарданелли, то було складено но- ві умови, які, воупереч Лозанським, надавали більшовикам повну волю плавати військовими кораблями, між- тим, як інші держави таких прав не мали. Також на випадок війни більшовицьким бажанням були зроб- лені великі поступки в Монте.

Тепер Британія мабуть знову обі- цяла дати більшовикам після війни Дарданелли. Тільки забули ці люди дві речі: поперше, переможе лише Німеччина, а подруге, майбутній порядок у Європі встановить Німеч- чина, і що перед Дарданеллами вар- туватиме Німецька Військова Влада.

Курт Густав КАФАН.

НАГОРОДЖЕННЯ ХОРОБРИХ

(182) Фюрер нагородив дубовим листям до літарського заліного хреста капітана Голлоба, командира групи винищувачів, оберлейтенанта графа Катленка. Це 38-й і 39-й воєки німецьких збройних сил, які одержали цю нагороду.

Майор Лютцов — найкра- щий льотчик-винищувач

(186) Після підполковника Моль- дера майор Лютцов є першим льот- чиком-винищувачем — він має по- над 100 повітряних перемог. Ще в Іспанії він з великим успіхом виступав в легіоні «Кондор».

20-річчя румунського короля

(179) 25 жовтня минуло 20 ро- чів з дня народження румунського короля Міхаїла. Фюрер надіслав йому привітальну телеграму.

Тижневик воєнної книги

(178) У неділю 26 жовтня дер- жавний міністр д-р Геббельс від- крив у Веймарі тижневик воєнної книги. Міністр між іншим повідо- мив, що за останній тиждень, за допомогою партії, 6,7 млн. книжок було відправлено у бібліотеки при військових частинах.

Жиди несуть кару за свої злочини

(180) Маршал Антонеску, у від- повідь на протест голови спілки жидівських громад проти переселе- ння жидів у гетто в Румунії, заявив, що жиди несуть в Європі заслуже- ну кару за свої нечувані злочини.

Італійські жиди позбав- лені прав громадянства

(177) За офіційною статистикою число жидів разом з тими, що мали італійське підданство, на 1/VI 1940 р. становило в Італії 45410. 5966 з них остаточно позбавлені прав громадянства.

Українік в німецькій пресі

З ГОЛОСІВ ПРЕСИ

Українік в німецькій пресі тепер доволі багато, головню в провідній- них і також в німецьких загранич- них часописах.

Репортажі з України — це вра- ження, розмови, повідомлення по- стійних чи привітальних дописувачів. І так подає газета «Берлінер Цей- тунг ам Міттаг» з 11 вересня зустрі- чі з українськими робітниками.

Пому приймаєся урухомені у великому українському місті друзарню. Знайти духовний кон- такт із робітником-складачем не було легко. Та кілька днів праці облизали з ним людей і згодом викликали розмови на різні теми. Українські робітники не могли наслухатися оповідань про німець- ке життя і працю.

Два дагніні репортажі подають опис життя селянства. І так «Хеміцвертагсцейтунг» з 9 верес- ня оповідає про подібу подію в українському селі.

Автором Е. Клозе довелось вібрати населення й обговорити справу жнив. Із захопленням увалясь до цього селянина. Допи- сувач підмічує з подивом незвич- айну чистоту в блинх сільських хатинах, дарма що українські дороги дошкульні та нелегко вдержати тут у чистоті себе і віз.

У «Штутгартер Кур'єр» з 4 верес- ня описаний побут війська в укра- їнському селі.

Докладно поданий вигляд у- країнської хати враз із великою лічню, біля якої поростає з ко- щергою жінка в дещо таємній для чужинця спосіб. Симпатично згадав пасіка, де пасічник у заміну за тютюн радо поговістив воєнкм медом у фрикках (під- ливниках). Українське село привітне й гостинне.

Подібно, але більш проглядно по- дав це дописувач «Парізер Цейтунг» у статті «Советський рай в Украї- ні» з 5 вересня. У цьому, фран- цузською мовою написаному звіті є цікава паралель советського села й міста.

«У великій хліборобській краї- ні селянин є пуждарем, а в дер- жаві робітників — робітник, най- бідніший у світі» — це висновок, що насувається чужому глядачеві. Близько цих репортажів стоять статті, що їх можна б назвали пси- хологічними студіями над совет- ським життям. Іх питома вага біль- ша від попередніх, тим більше, що автори — це відомі спеціалісти у своїй ділянці. Тому цитуємо їх тут, хоча вони не затркують спеціально українських справ.

Вільгельм фон Шрам подає в своїй статті «Советський начальний комендант» в «Дейче Альгемайне Цейтунг» з 5 вересня (перекладу- вано і в інших газетах) силует ви- сокого советського старшини, який пошав у полон.

Мало інтелігентний, без вій- ськового знання і духу, склав сумне свідчення про провід армії. По переслуханні його й підслухан- його старшини автор прийшов до висновку, що, не зважаючи на добре і модерне озброєння та твердість простого воєка, нема в советській армії справжнього вій- ськового духу. Командний склад армії не виріє органічно з ціло- ті, тільки знищений раз насильно — потім уже пасаджений ви- ключно під кутом партійно-полі- тичних міркувань.

Також цінний для нас другий парис «Советські міста» д-ра Еріха Лоренца, що появився 12 вересня у «Берлінер Берзеццейтунг». Автор пробує на підставі трьох міст — Бердичева, Кривого Рогу й Мико- лаєва — схарактеризувати те, що зветься советською культурою.

Одне — жидівський, друге — промисловий центр, а третє—при- став, кожне по-своєму відіває шорожнечу цього слова. Зокрема глибоко проймають нас його вір- кування на вид старих викорі- нених селян, яких зустрічав при промислі в Кривому Розі. Він про- читав в їхніх очах думку: «за-

пізно ви для нас прийшли, за- пізно!». Бо, як каже, «землю ім зібрали, а асфальт—навіть коли він такий дрявий, як у цьому місті над Інгульцем, — не дає запусити коріням, щоб тягнути соки на ціле довге, селянське життя».

Окрему групу україніки творять господарські дописи, що їх в остан- ньому часі доволі багато. Один із них у берлінській «Дейче Вірт- шафтсцейтунг» з 5 вересня обгово- рює найважливіші козалини та вели- кий промисл України. Висновок статті, що тут саме підстава советського обривного господарства, бо 60% усього советського вугілля та дві третини залізної руди досі все ще дає Україна. Другий у «Карльсрот-Ліхтенбергер Нахрїхтен» з 17 вересня під заголовком: «Між Дніпром і Волгою» дає господар- сько-географічний перегляд цього простору. Окрема увага тут присвя- чена річковим шляхам сполучення та містам. У третьому огляді, що появився 12 вересня у «Штутгартер Кур'єр» під заголовком «Вугілля на цілі століття» автор капітан Фір- бінгер з'ясовує все вугільне госпо- дарство Советського Союзу, в якому передове місце займає Донбас.

Промислові округи Москви, Ле- нінграда, Ярославля спираються головню на доставу донецького ву- гілля й руди, так що поміж Мос- квою й Донбасом є встановлене трикратне залізничне сполучення,

подекуди подвійними рейками. Не зважаючи на великі поклади ву- гілля в Бузньцькому басейні, над Ангараю і в Баранці, Донбас є все ж таки властивою вугільною базою європейської ССР.

Варто згадати також нотатку про «Відбудову спорту в Галичині», що її вмістив Макс Бергман 15 верес- ня у «Дейче Альгемайне Цейтунг». З'ясувавши коротко сумний стан спорту за більшовицьких часів, ав- тор подає до відома форми відбудови спортивного життя, в яких україн- ському спортові признано належне місце.

Окреме місце займають невеличкі нотатки про життя-буття німецьких воєнків під час походу в Україні. Це вже не є властиво українка, але так чи інакше зв'язана з життям українського народу. У короткій зв'язкій статті, що немов ще не- репомнена воєнною тривоною («В українській землі», автор д-р Елзю- р, вміщена 14 вересня у «Берлінер Цейтунг»), описаний похорон па- братства серед куль. Ватка, кров'я- ва боротьба ведеться на нашій зем- лі. Півднішній допис А. Рїхтера й БФЦ, Берлін з 13 вересня під заго- ловком «Фата Моргана? Ні, справ- лане озеро!», де описана принагідна благодатна зустріч в українському озері. Яка не розійш серед душного українського літа!

Так виглядає цільові україніки на шпальтах німецьких часописів.

ІСТОРІЯ Й КУЛЬТУРА УКРАЇНИ

З ГОЛОСІВ ПРЕСИ

Ще таким заголовком позначилася у «Бернер Локальтайтер» із 21 вересня стаття пера д-ра Павла Рорбах, вміщена з нагоди здобуття Києва німецькою армією. Автор дає історичний перегляд українського київського простору, що під великим князем Володимиром дійшов до небувалої розквіту.

«Ще не зовсім вяснене явище, тому й як точка політичної й господарської тяги у східній Європі пересунулася із південного заходу на північ і північний схід. Там, в околиці горішньої Волиги, Оки й Москви, жили давніше не слов'яни, але фіни. Також назва «Москва» має бути фінського походження й означає «водошій». Одною з причин цього пересунення була, відомо, система поділу князівської влади та належного простору на численних наслідників Володимира. Через те поодинокі князівства слабші все більше й київський князь не міг вдержати поваги й сили велико княжого престолу. Все це пересунулося до Суздаль, а потім до Володимира, на схід від теперішньої Москви. Суздальський князь Андрій Боголюбський (1157—1174) прийняв титул великого князя і зумів його зберегти. Тут відбувся той самий процес, що в Німеччині на схід від Ельби, де на сколонізованій слов'янській землі поставали більш державничі організми із міцнішою князівською владою, ніж на заході чи на півдні держави. Сильний слов'янський напав на фінські ліси скріпив силу об'єднаних тут князів, а ті знов оселивали тут радо переселенців. Нова парад-

ність, що тут поставала, різнилася від першої слов'янської і сильно просякла фінською кров'ю. Це й є причиною різноманітності українського й московського народу».

Далі д-р Рорбах подає короткий історичний огляд українських земель, спливаючись особливо над добою галицько-волинського князівства під Романовичами. Детально обговорює також козацчину, що закінчилася реформою Катерини II.

Цікаво прочитати, що «з 1791 р. з'явився ще раз ліворуський провідник граф Калістр, як потайний виступник, до Берліна, щоб розв'язати тут, чи на випадок війни між Пруссією та Російською Україною могла б числитися на оніку короля Фрідріха Вільгельма II й на допомогу при визволенні сід московського гніту. Відповідь згучала: покищо король живе в мирі з Російською, а коли б вибухла війна, то не вже справа України так поспішати, щоб дати пруську допомогу!»

Взагалі, на думку автора, московський уряд добачував в Україні все воєнніше неспокою.

«Із найбільшим неспокоєм стежили за зміненням українського елементу в Галичині. У світовій війні було прилучення Галичини до Росії одним з найважливіших воєнних завдань. Українці мають цілком окремі, зовсім відрубні від московського народу почування й культуру. У них є власна література, поважна усна словесність, до москалів ставляться з духовною вищістю та більше об'єднані з заходом».

ПОДБАТИ ПРО УКРАЇНСЬКО-НІМЕЦЬКИЙ СЛОВНИК

За советського пригноблення, як відомо, робилося все, щоб фактично зупинити на користь українського народу, на піднесення і розвиток його культури.

Усім відомо, наприклад, обурлива справа з українськими словниками. Совети не спромоглися за двадцять три роки видати жодного українсько-німецького або німецько-українського словника. Ця прогалина сьогодні гостро відчувається.

На перший час потрібен кишеньковий українсько-німецький словник, який стане у великій пригоді, допоможе порозуміватися.

Отже, відповідні інституції повинні в першу чергу і якнайшвидше подбати про складання та видання шортативного українсько-німецького словника, а за ним — німецько-українського та масового підручника німецької мови.

Ів. БІЛЕНКО.

„ПОЛК, ЯКИМ КОМАНДУВАВ ТОВ. ІГОРЕВ...“

У цих записках нема жодного слова вигадки. Це — точний запис різних типівих прикладів «діяльності» багатьох советських «керівників». Своєрідна гумористична колекція «совгупств». Власне, гумористичною в повному розумінні цього слова її назвати важко: адже, від «державної мудрості» тих людей залежали життя й смерть мільйонів.

Деякі факти ще раз нагадують стару життєву істину: — Дійсність буває фантастичнішою за найдивнішу вигадку!

Редактор дніпропетровської обласної газети «Зоря» в липні 1937 року цілий тиждень не відпускав дамо готової до друку «Літературної сторінки», бо хотів переконатися, чи нема серед авторів, працівників яких згадувалися в «сторінці», тих людей, яких репресувало НКВД. До числа тих, кого треба перевірити, редактор записав і Вольфганга фон Гете (повторюю — Вольфганга фон Гете).

20 липня 1937 року. Просторий будинок в районному центрі. Тут живе «народний обранець», депутат Верховного Совету СРСР. В хаті відчувається, що хазяїн уміє як слід випрачати депутатську тисячу карбованців помісяця «за представництво».

— А чому у вас на рушниках скатертинах усе різні ініціали: «МС», «МР», «МП»? — питаємо депутата.

— Як чому? Щоб знати було, чи це речі... Наприклад, МС — моя скатертина, МР — мій рушник, МП — моє простирало, МП — моя волока...

Керівник обласного відділу місцевої промисловості піднісував копію одного важливого документа. Раптом він зауважив, що на оригіналі печатка була з плямою. Керівник схотів перо, намалював на копії подібність печатки, приробив до неї точно таку ж пляму, як і на оригіналі, і розмахисто підписався: — З оригіналом згідно. ІВАН СОЛОВЕЙ.

З львівських телефонних розмов листопада 1939 року: — Алло! Це інформаційне бюро?

Чи не скажете номера об'єднання в справах мистецтв? Що? Це начальник телефонної ставці? Вибачте,

але шлях не дозволяє до інформації. Чи не скажете номера об'єднання в справах мистецтв?

— Извините, товарищ, я по-українськи еше не научилася. Скажите по-русски.

Повторюю запитання по-російськи.

Довга пауза. Тоді начальник неспокійно просить:

— Вы извините, я одного только слова не понял — «искусство». Переведите его по-русски.

1 травня 1940 року. Перемишль. Демонстрація. Яскраво відчувається, що кожен керівник установи намагався якнайкраще вимунструвати свою колону, щоб вона дружно відповідала на «вопросы» начальства з трибуни. Ідуть працівники електростанції на чолі з своїм директором «товаришем» Палкіним. Якійсь жидок з колони явно «перестарався». Він раптом несамовитно витукує по-польськи:

— Нех жме наш вузд товариши Палкін! (Хай живе наш вождь товариши Палкін!)

Так після цього, коли Палкін ішов вулицею, про нього казали: «наш вузд товариши Палкін».

СОФІВСЬКИЙ СОБОР

Наша столиця має багато надзвичайно цінних за художнього та історичного боку пам'яток, відомих осьому світові. Один з них стоїть недалеко від Дніпра, виблискуючи хрестами та куполами, — це Софія. Ще в XI столітті, коли на українську землю сунали варварські племена, які розбивали свої голови об мури Києва, було її засновано.

В цей час на розвинутій культурно й економічно українські землі з південного сходу сунали печеніги, але князь Ярослав із своєю дружиною вщент розбив їх. Так сталося і в 1036 році: коли чисельному ворогові вдалося прорватися до Києва, Ярослав дощенту розбив печенігів. Того ж талі 1036 р. на знак перемоги над ворогом, на місці перемоги Ярослав заклад фундамент майбутньої Софії. А згодом вона була добудована кращими майстрами будівничої і художньо-обделюваної справи.

Центральна частина собору багато оздоблена мозаїкою, що вимагає майстерності, хисту і воі, але во-

А ось звіт про цю демонстрацію, писаний головою міської ради Бесарабом (ортографію зберігаємо):

— Торжество було неописуєме. Проходи зміно трибуни трудящі прийняли активну участь і дружно кричали «ура».

Коли по мікрофону виступив голова міськради, усі заталі дух.

Після параду трудящі довго не відходили від трибуни. Туди повлазили діти, які намагалися продекорувати торжество і приймати парад.

В день свята добре попрацювала міліція.

Приміщення обласного радіокомітету. З кімнати цензора виходить жидок. Він роздретогано звертається до редактора.

— І коли вже ваші працівники навчаться правильно писати назви вілськських частин!

І показує на виправлену назву статті «Слово о полку Ігоревім». Виправлено ж так:

... полку, яким командує товариши Ігорев.

Коментарі, як кажуть, зайві.

«Товариши Ігореві», які командували полками й державою, нарешті «докомандувались».

М. ШПОЛЯНСЬКИЙ

СУЧАСНІ УКРАЇНСЬКІ КОМПОЗИТОРИ КИЄВА

Багатьом видатним українським композиторам пощастило залишитися в рідному Києві. Лідо-большевики, чочуваючи свою неминучу загибель і усвідомлюючи величезну вагу мистецтва, до останніх днів свого кризавого панування, всіляко намагалися, під нечужаним примусом вивезти на Московщину всіх наших українських мистців.

В Києві серед інших мистців залишилось близько 15 українських композиторів, серед яких чимало видатних, відомих майстрів звуку, талановитих композиторів, як проф. В. Г. Івановський, проф. В. В. Грудін, Н. Наденко, П. Гаушков, композитор-піаніст А. Корольков, М. Ф. Недзведський, Г. Липинський та інші.

Про те, що робилося в спілці композиторів за большевиків, розповідають самі члени цієї формально «української спілки». Ігні розповіді повні ненависті, презирства до тих, які тримали їх в страшенні лабетах, створювали жахливі умови для творчої роботи, заставляли творити під страшенним примусом, ігнорували всяку ціну ініціативу українського композитора, ігнорували його творчість. Тільки формально керівництво спілки «обіралось» з ук-

раїнських видатних композиторів, але це керівництво не мало ніякої ваги в спілці. Всі питання структури спілки, її робота і навіть питання, які стоювалися творчих процесів, рішав комуніст Струтинський, жидівський запродаєць, який нічого спільного з музикою не мав. І цей, так званий, «орг-секретар» буквально тероризував українських композиторів. Другим таким «стовпом» в спілці був агент НКВД — жид Брескін, він відав питаннями «вживання», політмасової роботи тощо, від нього не мали порятунку навіть такі заслужені мистці, як Вериківський, Ревуцький та інші.

Серед композиторів «озимпійцем» вважався Розенгуд М., який в спілці завідував творчою секцією, вважав себе чи не єдиним на Україні композитором-піаністом, крім роботи в спілці та консерваторії мав ще повну «монополію» в російській драмі (де брат його А. Розенгуд завідував літчастиною) — тут М. Розенгуд одержував тисячні гонорари помісяця, такі ж гонорари одержували і інші жидівські композитори, так звані, «музикоформлювачі» в драматичних театрах, різні Віленські, Сандлери, Прусліни, українським же композиторам шлях до цієї роботи

був закритий. Вся музична критика знаходилася в руках такої мерзенної людини, як А. Розенгуд, цей «критик», «рецензент» писав неспокійні рецензії, статті тощо з метою скомпрометувати українського мистця, часто писав рецензії на новостворені твори українського композитора, навіть не прослухавши їх, разом з тим влаштував концерт-лекції, де всіляко пропонував музику, як свого брата, так і музику жидівських композиторів типу Компаніїна.

За приклад ідеальної большевицької музики вважали творчість Дунасвського, Покраса, примушували українських композиторів їх наслідувати, ідеалом монументальної «серйозної музики» вважалася «фатата в честь Сталіна» — московських композиторів. Але ніколи справжніх українських мистців не приваблювали большевицькі пісні, пі кантали в честь Сталіна.

Справжній український композитор був разом з своїм народом невідривно пов'язаний з його народною творчістю, в якій і тіні большевицького не було і не могло бути, і тому композитор мусів зашифрувати в своїх творах свої ширі почування, думи, мрії свого стражденного народу. Характерний в цьому відношенні твір талановитого композитора-піаніста А. Королькова — «Українська рапсодія» — це програмний твір. Головна тема твору — відома ук-

раїнська дума «Плач невілників» — тема цілком співзвучна з большевицькою дійсністю, друга тема — «Пісня про Байду» — виступає, як тема свободоловнього українського народу, третя тема — «З обходу Києво-Печерської Лаври» — як віра в те славе майбуттє нашого народу, здійснення якого частково ми на сьогодні маємо.

Серед композиторів, які належать до старої генерації, в Києві пощастило залишитися відомому музичному діячеві проф. В. Г. Івановському, автореві цінних музично-педагогічних робіт та великої кількості художніх музичних творів. Мрія проф. Івановського — створити велику симфонічну поему «Вільна Україна», а також розгорнути наукову роботу над вивченням галицьких народних пісень, що за большевиків вважалось за сепаратські тенденції.

Творчість українського композитора П. Т. Глушкова тісно пов'язана з народною українською піснею. Всі його великі твори просякнуті українським фольклором. Романова творчість композитора базується на творчості великого Т. Г. Шевченка та Ів. Франка. В творчих задумах композитора створити український національний балет.

В особі композитора — проф. Грудина ми маємо творця витонченої, ліричної, часто складної музики, що робило композитора далеким від вплиог большевицької теорії відносної мистецтва. Романова творчість Гру-

діна часто на тексти Т. Шевченка, І. Франка завжди на високому художньому рівні. Немає сумніву, що віднині лірична творчість славних українських поетів, як-то І. Українши, Олесь, Самійленка, в особі композитора Грудина найде товкє музичне тлумачення. Зараз композитор працює над другим симфонією, яка за задумом має бути співзвучна початковій новогі вільного життя.

До майже невідомих за большевиків композиторів належить М. Ф. Недзведський. В свій час член музичної спілки ім. Леонтовича, яка була розігнана большевиками, зараз повний творчих задумів, мрія, що нарешті буде виконана його сюїта для великого симфонічного оркестру «Тіні забутих предків» за Коцюбинським.

Небагато пройшло часу від знаменного дня, коли війська Великої Німеччини покладали трай жидо-большевицкому, але вже зараз почувається в творчих лабораторіях українських композиторів свіжий полх нового вільного життя.

Багатьом з наших композиторів є ще багато чого почититися у класиків української музики і в першу чергу у Миколи Лисенка його славних традицій і стати справжніми продовжувачами цих глибоко-національних традицій. З оновленням сил, з великим натхненням приступать українські композитори до творчої роботи.

О. Ф.

НОВИЙ КИЇВ

ВІДБУДУВАННЯ МІСЬКИХ ПАРКІВ

Найкраще місто України — Київ пишеться своїми парками й садами. Загальна кількість їх — 51, площа — понад 200 га. Особливу красу становлять наддніпрянські парки — Володимирська гірка, Купецький, Маринівський, Аскольдова могила. Майже всі вони скомпоновані в найкращому вітчизняному стилі, і з них відкриваються чудові види на Дніпро-Славути. Ці парки — найулюбленіше місце відпочинку київських мешканців.

Проте, московські більшовики зробили все залежне від них, щоб зіпсувати ці чудові парки. Майже вся їх площа перерита баштажами й шанцями, а багато цінніших дерев пошкоджено. Над відбудовою парків працює контора міських

парків та садів міської управи. До початку морозів слід закінчити землянокопальні роботи, щоб запобігти відмиранню коріння дерев. Частину цих робіт вже виконано.

Крім того, треба зберегти пошкоджені дерева та викорчувати ті з них, які не можна лікувати.

Розпочинається і ця робота. На весну 1942 року запроєктовано великі насадження дерев, кущів та квітів. Міська управа й німецька військова влада приділяють цій справі надзвичайно велику увагу.

Це є запорукою того, що вже майбутньої весни міські парки та сквери набудуть приємного вигляду і стануть підніми першого Києва — центру нової, справжньої України.

РЕМОНТНА МАЙСТЕРНЯ

Добре розуміючи, що транспорт вирішує проблему постачання населення продуктами та забезпечення фабрик сировиною, більшовики всіма силами намагалися знизити автоматизацію та унеможливити їх швидку відбудову.

Авторемонтні майстерні міської управи на початку своєї роботи стикнулися з відсутністю будь-якого інструменту та обладнання для ремонту. Але зусиллями працівників ремонтна майстерня тепер обладнана. Незабаром шість відремонтованих автомашин вийдуть з ремонту. Майстерня має автогеннозварювальний відділ, цими днями почне працювати вулканізаційна.

СТОЛИЧНА ХРОНІКА

В місті організована контора для розбирання армійованих та спалених будинків, яка вже розпочала свою роботу. На руїнах зараз працюють робітники, які відбирають і звозять будівельний матеріал. За прибутими піражками на згарищах є десятки мільйонів штук корисної цегли і 20—30% придатного заліза, вилки, двері, грат тощо.

**

Стали до ладу заводи металобудсировців, електромеханічний, механічний № 1, майстерні столярно-слесарна, залізних виробів, цукрова, фабрика швейного та креслярського приладдя. Незабаром розпочнуть свою роботу ще 7 підприємств. Всі ці підприємства обслуговують місто будівельними матеріалами, металевими виробами та швейними приладами і устаткуванням.

**

Відділ суцільної омишки міської управи просив чималу роботу в справі допомоги погорільцям, родинам репресованих за совєтів українців та бідим. 409 чоловік забезпечені одягом, взуттям, паливом, талонами до їдальні, меблями тощо.

ХАРЧОВИЙ КОМБІНАТ

Ще в 1918 році з ініціативи старих українських кооператорів було засновано в Києві харчовий комбінат інвалідів. Протягом ряду років українці—фахівці харчової промисловості працювали над тим щоб комбінат перетворити у виробництво великого масштабу, яке б своєю продукцією забезпечило не тільки Київ, але й райони кількох областей.

Поставлене перед собою завдання харчовики інвалідів кооперативу здійснили. Комбінат почав виробляти багато видів харчової продукції, мав величезні обіготи коштів, ряд заводів для виробництва газової води, квасу, вина й іншої продукції. На комбінаті є цукрова фабрика, кондитерська та булочна.

Але в комбінат пролізло було багато жидів. Вони до своїх рук прибрали все виробництво, багато магазинів, що належали комбінатові.

Життя для чесних українців було, бо все було під контролем жидів та московських поневолувачів.

Зразу ж після вступу жидів у Київ комбінат почав енергійну діяльність. Стали до ладу цехи, що виробляють газову воду, сиропи, вино й іншу продукцію. Нове правління з чесних українців розпочало активну роботу. Відкрито 15 ларків та 9 магазинів для продажу безалкогольних напоїв, передбачається також відкрити ще 50 ларків та 5 магазинів. Відновлюють роботу цехи, які вироблятимуть необхідні харчові продукти для населення міста.

За місяць комбінат одержав більше як 200 тис. крб. прибутку. На рахунок в міському державному банку на сьогодні вже є 90 тис. крб. З кожного дня комбінат збільшує своє виробництво.

ВИРОБНИЦТВО ДРІЖДЖІВ

Поступово, але систематично і вповсюді відновлюється промислове життя столиці. З кожним днем зростає число заводів та фабрик, що стали до лав діючих підприємств. Цими днями розпочато працю на

одному з найбільших підприємств харчової промисловості Києва — дріжджовому заводі, що на Глибочиці. За зміну завод виробляє до 2 тонн дріжджів. Випуск продукції невинно зростає.

ХІРУРГІЧНА КЛІНІКА

За останній час робота клініки складалася головним чином з допомоги військовим та цивільним пораненим особам. Як відомо, серед рішучих поранень найтяжчими і найнебезпечнішими вважаються поранення судин, саме через те, що в наслідок таких поранень постають великі, іноді смертельні кровотечі.

За часів першої світової війни кількість поранень судин значно збільшилася порівняно до попередніх війн. Залежало це від того, що значна більшість поранених судин спричиняли здебільшого оболонкові тестранозні кулі.

Збірна статистика російських хірургів, за Богоразом, стверджує цей факт, бо на долю гвинтівкової кулі припадає 323 поранення судин, або 80%, а на долю осколків набіть лише 26 випадків (6%).

В сучасній війні з колосальним розвитком новітніх технічних методів значно збільшилася кількість поранених авіаційними бомбами, мінметами та різними гарматними набоями. Зрозуміло, що це відбилося і на пораненнях судин, які тепер здебільшого спричиняють осколкові набіть. В хірургічній клініці під час теперішньої війни ми спостерігли всього 6 випадків поранень судин у вигляді так званого розши-

рення судин, або травматичних аневризм, і лише в одному випадку судина була поранена кулею. В зв'язку з цим ми тепер спостерігаємо здебільшого інфеквані аневризми, які часто дають ускладнення у вигляді аневризм.

Серед поранень судин треба відмітити одне, дуже цікаве: утворилася артеріовенозна аневризма в судинах підколінної ямки від того, що осколок завбільшки 10 мм×3 мм застряв між артерією і веною, поранявши обидві судини. Своєю формою цей осколок нагадував жолоб, по якому кров з артерії текла в вену. Операцію зроблено на 12 день після поранення — через'язані були привідні і відвідні кілки як артерії, так і вени після того, як було усунуто стороннє тіло. Випадок закінчився повним видужанням через добрий розвиток побічних шляхів.

За самий останній час було кілька випадків страшних поранень від шлібухів мін при коланні картонні на терені боїв під Києвом. У потерпілих були, як правило, розтрощені нижні кінцівки, які доводилося ампутувати, коли частини вивести такого потерпілого з боювого стану (струс нервової системи). З задоволенням можемо відмітити, що про-

титом останнього часу в клініці вдалося вжити деяких новітніх хеміотерапевтичних препаратів, які передали нам німецькі колеги.

Можемо констатувати, що такий дериват сульфопіридинової сполуки, як евбазин, дав нам надзвичайно добрі результати в боротьбі з шлєп-варкозним ускладненням — запаленням легень. Після 3—6 таблеток евбазину зникли всі прояви тяжкої пневмоніомиї, або дифузної бронхіти, а температура здебільшого на другий день вже була нормальна. Також добрі наслідки мали ми, вживаючи цей препарат при септичному тромбоембії, лимфангіті та інших проявах сепсису. Досить хороші результати дав нам в кількох випадках урологічної практики другий дериват цієї ж сполуки — альбурцид.

Зараз в хірургічній клініці проводиться деяка підготовка до наступного осіннього семестру: готують наочне приладдя — препарати, таблиці, малюнки; переглядають програму курсу з факультетської хірургії. Клініка бере діяльну участь в розробці нового робочого плану на 1941—1942 навчального рік, який розпочнеться 1 листопада.

Проф. Ю. Ю. КРАМАРЕНКО.

РОЗПОЧАТО ПРИЙОМ ПЕРЕДПЛАТИ
 — НА ЩОДЕННУ ГАЗЕТУ —
„УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО“
 від установ, підприємств та організацій
 — НА ЛИСТОПАД —
 (від окремих осіб передплату тимчасово не прийматимуть).
ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ НА МІСЯЦЬ — 12 крб.
 Ціна окремого номера — 50 коп.,
 недільного з ілюстрованим додатком — 70 коп.
ПЕРЕДПЛАТУ ПРИЙМАЮТЬ: Бульварно-Кудрявська, 24.
АДМІНІСТРАЦІЯ.

УПРАВА КИЇВСЬКОГО ВОДОКАНАЛУ

пропонує всім домоволодінням м. Києва до 15 листопада відремонтувати та очистити місця загального користування в садибах.

ВОДОКАНАЛ прочищає та виконує дрібний ремонт каналізаційної дворової мережі.

Оплата за розчищенням Водоканалу.

Замовлення на ці роботи приймають:

1 дільниця каналізації (Богенський завул., 5-а), що обслуговує райони: Ярославський, Печерський, Богдана-Хмельницького, Залізничний, Шевченківський, Софіївський (у межах вулиць: Бульварно-Кудрявської, Львівської, Подільської та Златоуцької), Володимирський (у межах вулиць: Галицький майдан, Златоуцька, Подільська, Казарменівська, Брест-Литовське шосе, Борщівська);

2 дільниця каналізації (Поділ, Введенська, 23), що обслуговує райони: Подільський, Софіївський та Володимирський у межах решти вулиць.

УПРАВА ВОДОКАНАЛУ.

ЛІЖКОВИЙ ТА ЛИВАРНИЙ ЗАВОД

приймає різні замовлення на чавунне та бронзове литво.
 Адреса: Ярославська, 52.

ОБ'ЯВА

Потрібний висококваліфікований гравер по металу. Звертатися до адміністрації газети „УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО“, Бульварно-Кудрявська, 24.

ИНТЕЛІГЕНТНА ОСОБА, добре знайома з німецькою мовою, може дістати роботу на дуже добрих умовах.
 Звертатися: В. Житомирська, 21, від 4 до 5 год. вечора.

УСІХ, що мають будь-які відомості про **ГЛУЩЕНКА** Віталія Федоровича, інженера при 29 саперному батальйоні, який перебував у Прилуцькому районі, 42 років, прошу повідомити листом або особисто на адресу: Київ, Воздвиженська 2, кв. 8, **ГЛУЩЕНКО** Ф. К.

РОЗШУКУЮ жінку **МИНАЙЛОК** Марію Самойлівну, 47 років, залишену в лікарні Червоного Хреста, на вул. Сакаганського, 75, в червні цього року. Прошу повідомити на адресу: Дехтарна, 24, кв. 7, **ФРАНК** Г. М.

РОЗШУКУЮ дружину **Піну** Антонівну **ГУБСЬКУ**, яка останнім часом зникла в с. Ротмистрівка, Київської обл., на будівництві аеродрому. Про місце її перебування прошу повідомити на адресу: Київ, вул. Сакаганського, 58, кв. 5, **ПЕТРОВСЬКОМУ** В. В.

РОЗШУКУЮ дружину **ХАРЧЕНКО** Олександрю Андріївну з синам 7 років, які проживають на Хрещатику 49/60. Хто знає про них, прошу повідомити на адресу: Мала Васильківська, 34, кв. 6, **ТАРХОВУ** С. С.

Василь СУХЕНКО, що мешкає у Варшаві на вул. Федінського, 29, кв. 2, **РОЗШУКУЄ** своїх братів — Івана, Миколу, Петра та сестру Марусю, які зникли останнім часом у с. Усівці, Переяславського району, на Київщині.

Відомості прошу надіслати на адресу: Київ, Кругла Університетська, 3-а, перший поверх, п. **ВАКАР**.

РОЗШУКУЮТЬ Ольгу Сергіївну Северук, 25 років, яка виїхала до Полтави 5 вересня н. р.

Відомості просимо надіслати на адресу: Київ, Тургенівська, 81-1.

РОЗШУКУЮ адвоката **ЯСЕНЦЬКОГО** Ярослава з Галичини, який перебував у 1941 р. в Київській тюрмі. Усякі відомості уні та письмові спрямовувати на адресу: Київ, Бульвар Шевченка, 19, **ЯСЕНЦЬКО** Марії.

РОЗШУКУЮ сина **ЯБУБ'ЯКА** Миколу Йосиповича, 16 років. Хто знає про місце його перебування, просьба повідомити родичів на таку адресу: Київ, Киярська, Мильний зав., 11/3, **ЯБУБ'ЯКУ** Йосипу Івановичу.

РОЗШУКУЮ брата **ВІДЛАЦЬКОГО** Бориса Францовича, 15 років. Про місце його знаходження сповістити на адресу: вул. Короленка, 68-6, кв. 8, **БОСЯЧЕНКО** М. С.

РОЗШУКУЮ дочку **БІГУН-ПІВТОРАЦЬКУ** Надію Петрівну, 21 року, психічно хвору. Одягнена в чорне, зянове пальто та чорний сорочок. На обличчі на лівій стороні родимка, волосся біле, високо підрізане. Хто знає про неї, сповістити на адресу: с. Баршівська, Київської області, вул. Бодибизького, 12, **БІГУН** М. Д.